

NİÇİN YATIYORLAR?

Aydınlık Gazetesi, 30 Ağustos 2011

Yıldırım Koç

Doğu Perinçek hapiste toplam 13 yılını tamamladı. Hikmet Çiçek galiba hapiste toplam 17 yılı aştı. Dr.Hikmet Kıvılcımlı ve Nazım Hikmet de uzun süreler hapis yatmıştı. Burjuvazinin zindanlarında onlarca yılı tamamlamış daha birçok sosyalist/komünist var. Tarihimizde onbinlerce sosyalist veya komünist yıllarını cezaevinde geçirdi. Yüzbinlercesi işkenceden geçti. İşkencede katledilen, göstermelik davalarla verilen hukukdışı kararlarla asılan, çatışmalarda veya çatışma süsü verilmiş yargısız infazlarda öldürülen, cezaevlerinde doğrudan veya dolaylı biçimde “temizlenen” devrimci, sosyalist veya komünistlerin yayımlanmış tam bir listesi bile yok.

Sosyalizm için, sosyalizme giden yolda bağımsız ve demokratik bir Türkiye için, halkımız için, büyük ve bazen sınırsız özveride bulunan bu insanlar bu işi niçin yaptı ve yapıyor? Bu insanların bir bölümü niçin, yaşadıkları ve yakınlarına yaşattıkları bu kadar eziyete rağmen, bu mücadeleye devam ediyor? Bazılarına göre, “niçin akıllanmıyor bunlar”?

Bu soruyu birkaç yıl önce bir İslamcı öğrencim sordu. Bir İslamcı kendisini inancı için feda edebilir, eziyet çekebilir. Ama bunun karşılığında sonsuz ödül vardır. Geçici olan bu dünyada İslam için çalışan, sonsuz öbür dünyada sınırsız imkanlarla, “huriler ve gılmanlarla” yaşayacaktır. Bir sosyalistin böyle bir hesabı yoktur. O, bu dünyada bile “hurileri ve gılmanları” reddederek ve öbür dünya için hiçbir hesap yapmadan özveride bulunmaktadır. Öğrencim bunun mantığını, nasıl böyle olduğunu anlayamıyordu.

Bir sosyalist gelecekte bir gün “dünyada yaratılacak cennetin” öncüsü olduğu için, bir insanın özgür beynine ve cesur ve vicdanlı yüreğine sahip olduğu için, hiçbir karşılık beklemeden zulme, sömürüye, baskıya karşı mücadele ediyor. Bu nedenle de, hangi siyasi çizgiyi savunuyorsa savunsun, bir sosyalist kul hakkı yiyenlerden, zulüm karşısında dilsiz şeytan kesilenlerden ve hatta cehennem korkusuyla ve cennetteki “huri ve gılmanlara” kavuşabilmek için mücadeleye girenlerden çok daha üstündür. O, geleceğin insanının günümüzdeki örneğidir; geleceği kuracak güçtür.

İşçi sınıfı çıkarıcı olabilirse, kendi çıkarını görebilir ve savunabilirse, sömürüye karşı çıkar. Sosyalistler ise düzenle uzlaşma önerilerini ve kendi çıkarlarını reddederek, beyinleri ve yürekleriyle sömürüye karşı çıkarlar.

Bir sosyalist aynı zamanda vatanseverdir, yurtseverdir. Ancak bunu bir maaş karşılığında yapmaz. Bazı devlet görevlilerinin görevi maaş karşılığında vatani korumak ve savunmaktır. Bunların bir bölümü bu görevlerini yaparlar, maaşlarını da alırlar. Bir bölümü ise maaşlarını alır, ancak vatanın ve ulusun bütünlüğünü, bağımsızlığımızı, laik ve demokratik hukuk devletini, cumhuriyetimizi içtenlikle ve fedakarca koruma görevini ihmal eder. Işık Koşaner’in basına yansıyan konuşmalarında, silahını mevzide bırakıp kaçan tim komutanlarından şikayet vardı. Onlar herhalde iyi bir maaş almak, emekliliğinde OYAK’ın olanaklarından ve orduevlerinin ucuz hizmetlerinden yararlanmak için subay olmuşlardı. Halbuki İstiklal Savaşı’nın subayları, kendilerini karşılık beklemezsin vatan için feda eden kahramanlardı. Birinci ve İkinci İnönü savaşlarında subay kaybı 99 şehit ve 200 yaralıydı. Kütahya-Eskişehir Muharebelerinde subaylar 121 şehit ve 267 yaralı verdi. Sakarya Meydan Muharebesi gerçekten bir subay muharebesi olmuştu. Birçok er kaçarken, 345 subay şehit oldu, 1217 subay yaralandı. Cumhuriyeti kuranlar, maaşın sözünü etmeden kendilerini ateşe atan bu vatanseverlerdi. Bu kahramanların torunları da bugün onlara layık bir tavır içinde bedel ödüyor.

Türkiye’nin insanca yaşanılacak geleceğini inşa edecekler, sosyalistler ve maaş hesabı yapmadan vatani savunan gerçek vatanseverlerdir.

Silivri’dekiler, Hasdal’dakiler ve daha birçok cezaevindekiler onun için yatıyor.